

Ὁ Φασουλῆς με πόζα δυνατῇ
στὸν νέο τῆς Τουρκίας πρεσβευτῇ.

Ἐπῆγε καὶ ὁ Φασουλῆς μονάχος του νὰ εἶδῃ
τὸν νέον πρέσβυν τοῦ Χαμίτ, χωρὶς νὰ τὸν εἰξεύρῃ·
ὁ πρέσβυς εἶχε δυνατὸ ἀκόμη μαχμουρλοῦκι,
καὶ σταυροπόδι· στὸ σοφᾶ ἐκάπνιζε τσιμποῦκι.
Ὁ Φασουλῆς με τριμενᾶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι,
καὶ αὐτοῦς τοὺς λόγους ἀρχισε με τόνον νὰ προφέρῃ:

«Ἀγκιᾶχ ἐφέντημ, πρεσβευτὰ τοῦ κραταιοῦ Σουλτάνου,
ἀσπάζομαι τὸ χέρι σου καθὼς καὶ τὸ ποδᾶρι...
δέξου ὀλίγους ἀσπασμοὺς καὶ ἐμοῦ τοῦ λαοπλάνου,
καὶ κάμε μου, ἂν ἀγαπᾷς, ἐφέντη μου, τὴ χάρι
νὰ με ἀκούσῃς ἤσυχθα καὶ λέξι νὰ μὴ χάσῃς,
καὶ οὔτε τὸ τσιμποῦκι σου στὴ ράχη μου νὰ σπάσῃς.

«Ὁ τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς, μετὰ χαρᾶς μανθάνω,
ὅτι σὰς ἔκαμε προχθὲς μεγάλα κοπιμέντα,
πῶς ἔστειλε προσκυνησμοὺς με σὰς εἰς τὸν Σουλτάνο,
καὶ οἱ θεοὶ μαζί ἀνοίξατε γλυκερὰ γλυκερὰ κουδέντα.
Εὐθὺς ἐλησημονήσατε τὰς ἐχθρας καὶ κακίας,
καὶ τοὺς δεσμοὺς ἐσφίξατε Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας.

«Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ μαζί με τὴν Τουρκίαν
νὰ ζοῦν οἱ φίλοι Ἕλληνες σφιγκτικῶς συνδεδεμένοι
ὡς δύο γείτονες καλοὶ χωρὶς φιλονεικίαν,
καὶ νάβαι πάντα στὸ φτερό καὶ οἱ θεοὶ ἀρματωμένοι.
Εἶθε, Ἀγκιᾶχ ἐφέντη μου, νὰ ἦναι πάντα φίλοι
ὁ σεβαστὸς μου κύριος καὶ ἡ ψηλὴ σας Πύλη.

«Εἶθε οἱ Τούρκοι καὶ Ἕλληνες πολέμους νὰ μὴ θέλουν,
εἶθε νὰ παύσουν τὰς σκηναὶς ἐρίδων ἀνηκούστων,
καὶ εἶθε ὡς τεκμήριον ἀγάπης ν' ἀποστέλλουν
εἰς τὴν μεθόριον γραμμὴν καὶ οἱ δύο τοὺς στρατοὺς των.
Εἶθε ἡμέρα γιὰ τοὺς θεοὺς εἰρήνης ν' ἀνατελεῖ,
καὶ κάποτε νὰ σπάζωμε τὰ μούτρα μας σάν φίλοι.

«Εἶθε οἱ Τούρκοι με Ρωμηοὺς νὰ τρῶν ψωμί καὶ ἄλατι,
εἶθε νὰ μὴ τρωγώμεθα στὸ ἀναμεταξύ,
εἶθε καὶ σεῖς νὰ βγάξετε τὰριστερό μας μάτι,
εἶθε καὶ ἐμεῖς νὰ βγάζωμε τῶν Τούρκων τὸ δεξι.
Εἶθε νὰ ἔχωμεν καὶ οἱ θεοὶ τὰ βπλα μας γεμάτα,
καὶ πάντα ν' ἀγαπώμεθα σὰ σκύλος με τὴ γάτα,

«ὦ! εἶθε νὰ ξεχάσωμεν τοὺς χρόνους τῶσων θρήνων,
εἶθε κανένα σκάνδαλον νὰ μὴ μας βῆγῃ στὴ μέση,
εἶθε καὶ σεῖς νὰ κλέβετε τῆς σκούφιας τῶν Ἑλλήνων,
εἶθε καὶ ἐμεῖς νὰ κλέβωμε τὸ κόκκινό σας φέσι.
Εἶθε νὰ δώσῃ καὶ ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Μωάμεθ χέρι,
καὶ ἡ Παναγία καὶ ἡ Φαειμὲ νὰ γίνουν ἓνα ταῖρι.

«Εἶθε πιστοὶ ὀρθόδοξοι νὰ γίνετε σεῖς ὅλοι,
εἶθε καὶ ἐγὼ καθὼς καὶ σεῖς νὰ γίνω Μουσουλμάνος,
ὁ βασιλεὺς Γεώργιος νὰ πάῃ μες στὴν Πόλι
καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔξαφνα νὰ ἔλθῃ ὁ Σουλτάνος.
Εἶθε σημαίαν με σταυρὸν ὁ Τούρκος νὰ ὑψώσῃ
καὶ τὸ βρακί τῆς Φατιμὲς στὸν Ἕλληνα νὰ δώσῃ.

«Εἶθε οἱ τόσοι μας νασὶ τζαμιά νὰ καταστήσουν
καὶ τὰ τζαμιά σας ἐκκλησιαστὴς με τριδιπλὴ καμπάνα,
οἱ Τούρκοι ἕναν Ἅγιο μας γερὸ νὰ μὴν ἀφήσουν,
καὶ ἐμεῖς νὰ μπαγλαρώσωμε τοῦ Μουχαμὲτ τὴ μάννα.
Εἶθε εἰς μίαν καὶ οἱ θεοὶ νὰ ζήσωμεν ἀγέλην,
ὅπου νὰ μὴ γνωρίζεται ὁ Τούρκος καὶ ὁ Ἕλληνα.

«Καὶ τώρα εἰς τὰ πόδια σας, ἐφέντη μου, θὰ πέσω
καὶ θ' ἀσπασθῶ τὴν πτέρναν σας, ἔάν τὸ συγχωρήτε,
καὶ ἔσα σὰς ἐξέθεσσ θὰ σὰς παρακαλέσω
εἰς τὸν σεπτὸν σας κύριον ἐκ μέρους μου νὰ πῆτε.
Καὶ ἂν ποτέ του χρειασθῇ κανένα μπεχλιδάνη,
εἰς τὸ χαρέμι πρόθυμος ὁ Φασουλῆς προφθάνει.

«Ναὶ μὲν καὶ ἐδῶ, ἐφέντη μου, πολλάκις ἕως τώρα
τοῦ μπεχλιδάνη τῆ δουλειᾶ ἐζήτησα νὰ κάνω,
ἀλλ' ἀπὸ τέτοιους βρίσκεται στὸν τόπο μας πληθῶρα,
καὶ κινδυνεύω δι' αὐτὸ τῆς πείνης ν' ἀποθάνω.
Λοιπὸν, ἔάν με θέλετε, τὸν Περικλῆ ἀφίνω,
καὶ εὐνοῦχος εἶμαι πρόθυμος πρὸς χάριν σας νὰ γίνω.

«ὦ! εἶθε ὁ Σουλτάνος σας με τῆς ζωῆς τὸ χρῶμα
νὰ κάθεται στὸν θρόνον του σάν φουσκωμένος κοῦρκος...
ἀλλ' ὅμως, σὰς παρακαλῶ, εἰπέτε του ἀκόμα
πῶς, ἂν δὲν ἤμουν Ἕλληνας, ἤθελα νάμαι Τούρκος.
Σὰς προσκυνῶ καὶ ὀπίσω σας, σὰς προσκυνῶ καὶ ἐμπρὸς σας
ὡς ταπεινὸς Κισλάραγας τῆς ἐξουχότητός σας».

Ταῦτα εἰπὼν ἐσίγησε καὶ ὁ πρέσβυς ἐσηκώθη
καὶ «Ἄφεριμ» τοῦ φώναξε καὶ τοῦδωσε σερμπέτι,
ἀπὸ τὴν γλύκα τὴν πολλὴ ἐκεῖνος ἐλιγώθη,
καὶ εὐχήθη Μαθουσάλεια διὰ τὸν πρέσβυν εἶη.
Καὶ ἔτσι λοιπὸν ὁ Φασουλῆς ἐβγήκε ἀπ' τὴ σάλα,
καὶ ἐπῆρε τὰ παπούτσια του ποὺ ἦσαν εἰς τὴν σάλα.

Σύστασις Πιλοπωλείου
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Πιλοπωλείον «Ἄστου» Καντόρου καὶ Κασδόνη,
εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ὑπ' ἀριθμὸν δεκάξη,
ὅπου τὰ μάτια ὄλων τῶν πελατῶν θαμπώνει,
με τόσο νέο γοῦστο, με ὠμορφιά καὶ τάξι.
Τί πράγματα καινούρια! τί διαλεκτὰ καπέλα!...
parole d' honneur σὰς λέγω πῶς εἶναι μίαν τρέλλα.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με τῆς βροφμαῖς τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν «Ἐφ' Φρονούντων» — νύκτα ἕμερα συζητούντων,
με μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα με γαϊδούρια.